

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

0 mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90

60

Thomas?

So

Nye Biser.

Den Første:

om Dampskibene „Bergens“ og „Norges“ Sammenstod i Nærheden af Dyo samt om det Sidstes Andergang, hvorved mange Menneffer tilfalte Livet.

Den Anden:

En aandelig og hjertelig Bise, kaldet Fisserens Ben og Lov. Nyttig og artig at synge for Enhver, men for D- og Kyst-Beboere især.

Mel. Sølen daled blodig rød etc.

Alt i Sovnens Arme laa, Al Naturen hvitte;
Maanen og de Stjerner smaa Ned fra Himlen smilte;
Vandet skinned som et Speil, Jagen Bind sig vorte.
Baaden kun for slappe Seil, Langsomt frem sig førte.

u. s. u. a.

V box 19:561

2. „Bergen“ kom og „Norge“ gik, Og hinanden mødte; Men de holdt et slet Bestik Thi de sammen stødte. „Bergen“ støtte haardt og fast Imod „Norges“ Side, Saa at „Norges“ Side brast, Af! til Manges Dvide.

3. „Norges“ Styrmand, raske Mand, Ikke sig betænkte, Døren*) som var stængt af Vand, Han med Slæggen sprængte. Vandet gik op til hans Mund Dog — hans Maal er naaet**) Var han bleven end en Stund, Han tilbunds var gaaet.

4. Hundred Dampstib kunde her, Side lagt om Side, Men Ulykken ofte sker, For man det kan vide. En Mil havde „Norge“ kuns, Til det skulde havne, Men i dets Sted sank tilbunds Over hundred Favne.

5. „Norges“ Chef, Hr. Jbsen stod Paa Kommandobrettet, Men han viste lidet Mod (Saa er mig berettet). Derpaa agterud han gaar Naar han Jaren skuer, Men han mæler ei et Ord, Nu da Døden truer.

6. Af! det var en Nædsels Stund — Ingen Hjælp er mulig; „Norge“ sank paa Havsens Bund — Er det ikke gruelig? Jaa det var som reddet blev — Tredive man siger — Blandt de Lig mod Landet drev Bar to unge Piger.

*) Da Sammenstødet skedte, blev Døren til anden Kahyt ved de indsprængte Stykker af Skibet ganske spærret, hvorved Passagererne indestængtes.

**) Han sprængte Døren.

7. Mangen Ungling fandt sin Grav Udi Havets Bunde, Mangen Fader, god og brav, Sank med blegnet Pande. Alle skulle vi jo dø, Naar vor Herre falder, Af, men tungt det er paa So, Midt i Ungdoms Alder.

8. Mangen Kind, som nys var rød Blegned, — mangt et Hjerte Kvalte her den grumme Død Under Kamp og Smerte. Mangen Tunge her blevstum, Livet maatte svinde. Skibet gjemmer i sit Rum Mangel Mand og Kvinde.

9. Hvil da sedt paa Havets Bund, Til Basunen lyder, Til vor Herres Alvors Stund Jer for Dømmen byder. Hvil i Fred, i Jesu Navn Under salte Bunde; Himlen være Fredens Havn, Hvor I skulle lande.

Den Anden.

Mel. Nu velan vær frist tilmede etc.

1. Bon.

Gode Gud Naadens Fader!
Du, som er min Borg, mit Skjold;
Du i Nød mig ei forlader;
Frelser mig af Dødens Bold:
∴ Se, i dine Hænder jeg
Anbefaler nu min Rei, —
Mellem Død og Grav den svæver —
I din Haand min And ei hæver ∴

Armod's Sønnen lod du møde
Farer mellem disse Skjær;
Men du gav og daglig Føde
Til enhver, som dig har kjær.
∴ Gud, til dig nu raabe vi:
Sign du vores Fiskeri,
Fader, giv os, dine Gaver,
Du, som ene Magten haver ∴;

2. Lov.

Store Gud, vor Tak vi sende
Dig, som os velsignede;
Nød til Brød du ved at vende —
Jungen, Gud, dig signede; —
∴ Hvo, som du er trofast, god,
Naar os Broder, Ven forlod?
Ee — vor Sjæl i Fryd sig taber,
Naar vi prise dig, vor Staber. ∴;

Storm og Uveir bød du hvile
Da vor Bøn opsteg til dig;
Og fra Dybet lod du ile
Fisk til os, saa rigelig;
∴ Du, som saa vor store Nød,
Gav os Arme dagligt Brød:
Du vor Gud; vor Fader være —
Dig ste Lov og Tak og Ære ∴;

Pris 2 Skilling.